

Freya Sampson

KÍVÁNCSI SZOMSZÉDOK

FREYA SAMPSON

KÍVÁNCSI SZOMSZÉDOK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Nosy Neighbours

Copyright © 2024 by Freya Sampson

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

Szerkesztette
MUSKOVITS ISTVÁN

ISBN 978 615 104 106 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

ELSŐ FEJEZET

DOROTHY

Évekkel később, amikor a Shelley-ház lakói visszatekintettek ama hosszú, viharos nyár rendkívüli eseményeire, nem értettek egyet abban, hogyan is kezdődött az egész. Az ötös lakásban lakó Tomasz szerint minden azzal a nappal indult, amikor a levelek megérkeztek: egy májusi szerda reggelen hat ártalmatlannak tűnő barna boríték pottyant be a közös postaládába. Omar a hármásban azt állította, hogy a problémák néhány héttel később kezdődtek, amikor egy szirénázó mentőautó állt meg az épület előtt, és berakták a testet. A hatos lakásban lakó Gloria pedig azt mondta, hogy az asztrológusa már januárban figyelmeztette, hogy dráma és pusztítás vár rá a közeljövőben (és ami még fontosabb, hogy karácsonyra eljegyzés).

A kettesben lakó Dorothy Darling számára azonban sosem volt kérdés, hogy mikor kezdődött a baj. Pontosan meg tudta határozni a pillanatot, amikor minden megváltozott: egy pillangó egyetlen szárnycsapása vezetett ahhoz a tornádóhoz, amely mindannyiukat elnyelte.

Ez volt az a nap, amikor a rózsaszín hajú lány megérkezett a Shelley-házba.

Az a reggel is úgy indult, mint bármelyik másik. Dorothyt hét harminckor a fölötte lévő lakásból hallatszó dübörgés ébresztette. Percekig feküdt az ágyban, szorosan behunyva a szemét, álma utolsó árnyait kergetve. Amikor már nem bírta tovább halogatni, felállt,

a térde konokul kattogott, ahogy bement a fürdőszobába, hogy elvégezze reggeli tisztálkodási rituáléját. A konyhában begyűjtötte a tűzhelyet, és miközben várta, hogy megfőjön a tojás és leülepedjen a tea, elvégezte a reggeli nyújtógyakorlatait. Miután minden elkészült, egy tálcán bevitte a nappaliba, hogy az ablakfülkében lévő kártyaasztalnál ülve elfogyassza a reggelijét. Eddig minden rendben volt.

Miközben evett, figyelte, ahogy a szomszédok elindulnak otthonról. Ott volt a magas, marcona férfi az ötös lakásból, mellette a hasonlóképpen marcona, járdára piszkító kutyája. Utána a csinos, csak-ne-lenne-mindig-olyan-morcos bakfis jött, a telefonjába temetkezve, és szándékosan figyelmen kívül hagyva az apját, aki egyik kezében kopott aktatáskával, a másikban egy szelektív hulladékkal teletömött dobozzal követte. Amikor beleöntötte a közös szemetesbe, egy konzervdoboz leesett, és elgurult az aszfalton. A férfi nem vette észre, és a lánya után sietett. Dorothy a naplója és a ceruzája után nyúlt, amelyeket mindig a keze ügyében tartott.

7:48 O. S. (3) Helytelen hulladékkezelés.

Miután lement a reggeli csúcs, Dorothy felöltözött, megfésülte hosszú, ősz haját, és feltette a gyöngysorát. Nyolc ötvenre visszatért az ablakhoz, éppen időben, hogy lássa, ahogy a hatos lakásból a vörös hajú nő kézen fogva távozik az aktuális szeretőjével, egy magas, ostoba képű férfival, aki olcsó bőrdzsekit viselt. Ezután szünet következett, Dorothy bevetette az ágyat, és leporolta a kandallópárkányon álló tárgyakat, miközben *Az istenek alkonya* szólt Wagnertől, hogy elnyomja a felső lakásból hallatszó zajt.

Aztán valamivel tíz óra után, épp, amikor a második kanna teáját főzte, szörnyű durranást hallott odakintről. Dorothy otthagytá a vízfórallót, odasietett az ablakhoz, és egy régi, rozoga kék autót látott, amint megáll az épület előtt, hátsó kerekével felhajtva a járdaszegélyre. Hatalmas fekete füstfelhő gomolygott a kipufogóból,

ahogy a motor leállt, majd egy pillanattal később kinyílt az ajtó, és kiszállt a sofőr. Fiatal volt, a húszas éveinek elején járhatott, bár Dorothy első pillantásra nem volt biztos benne, hogy férfi vagy nő. Rövid, ápolatlan haja rikító neonrózsaszínűre volt festve, és olyan kezese-
lábast viselt, amelyet egy építkezésen dolgozó munkástól várna az ember. Nem volt rajta kabát vagy pulóver, noha szokatlanul hűvös volt május elejéhez képest, és Dorothy látta a karjain kígyózó tetoválásokat – olyanok voltak, mint a graffitik. Az illető benyúlt a hátsó ülésre, előhúzott egy nagy, elnyútt hátizsákot, majd berúgta az ajtót, mire ajárműveszéyesen megremegett. Csak amikor a kilakoltassá-
ház felé fordult, akkor látta Dorothy, hogy egy fiatal nő az.

A lány arca semmit sem árult el, miközben szemügyre vette az épületet, de Dorothy úgy képzelte, hogy félelemmel vegyes áhítatot érez. Végül is nem mindennap találkozik az ember a Shelley-házhoz hasonló lakóházakkal. Viktória királynő uralkodása alatt épült, és az angol romantikus költőről kapta a nevét; széles homlokzata precízen rakott vörös téglaburkolat és domborműves fehér vakolat keveréke volt, a tető peremén díszes balusztráddal. Széles kőlépcsők vezettek fel az impozáns kapuhoz, amely fölött gót betűkkel a *SHELLEY-HÁZ, 1891* felirat állt. A kaput lenyűgöző, íves ablakfülkék keretezték az első két szinten, míg a legfelsőn – ahol egykor a cseléd-szobák kaptak helyet, mielőtt az épületet lakásokká alakították át – kisebb, álló tetőablakok sorakoztak. Dorothy még mindig emlékezett arra, amikor először látta meg a házat; ott állt a járda közepén, és tátott szájjal bámulta, ámulva a nagyszerűségén és a történelmén. Ez volt a legszebb épület, amelyet valaha látott, és akkor, ott megfogadta, hogy ez lesz az otthona. Most, harmincnégy évvel később még mindig az volt.

A rózsaszín hajú lány tovább szemlélte az épületet, és ahogy a tekintete végigvándorolt a földszinten, mintha egy pillanatra megakadt volna Dorothy ablakán. Dorothy ösztönösen hátr lépett, bár tudta, hogy a függönyön keresztül senki sem láthatja. A szíve kicsit mégis hevesebben vert, miközben figyelte, ahogy a fiatal nő

felmegy a lépcsőn, és a kapunál eltűnik a szeme elől. Vajon kihez jön látogatóba a munkanap közepén? Talán a faragatlan új lakóhoz a négyes lakásban? Dorothy várta, hogy meghallja egy távoli csengő hangját, így teljesen összezavarodott, amikor a saját csengője szólalt meg. Jóságos ég, ez az övé! Nyisson ajtót? Nagyon rég nem volt már látogatója, és a lány aligha tűnt megbízhatónak. Talán egyike azoknak a csalóknak, akik sebezhető idős emberekre vadásznak, csellel bejutnak az otthonukba, kirabolják, majd ott hagyják őket meghalni? Persze Dorothy nem volt sem olyan sebezhető, sem olyan ostoba, hogy bedőljön egy ilyen trükknek, de ezt ennek a fiatal szélhámosnak nem kellett tudnia. Vegyen elő egy kést a konyhafiókból, biztos, ami biztos?

Újra megszólalt a csengő, amitől Dorothy összerezett. Fogta a ceruzáját – elég hegyes volt ahhoz, hogy ha kell, fegyverként is lehessen használni –, és odament az ajtóhoz. Néhány évvel korábban az előző háziúr felszereltetett egy túlságosan bonyolult beléptetőrendszert, így, ha valaki megnyomta a csengőt, egy videó jelent meg az ajtaja mellett lévő kis képernyőn, megmutatva, hogy ki van odakint, sőt még azt is lehetővé tette, hogy beszéljen a látogatóval, mielőtt beengedné a kapun. Dorothy megrémítette a dolog, még akkor is, amikor a szerelő biztosította róla, hogy a videó egyirányú, és a kint lévő személy nem láthatja őt. Most lehajolt, az orra majdnem érintette a képernyőt. A kijelzőn a nő szemcsés fekete-fehér képe látszott, ahogy a körmét rágva várakozik. Vajon mit akarhat?

Harmadszor is megszólalt a csengő, ezúttal hosszabban, kitartóbban. Dorothy megköszörülte a torkát, majd megnyomta a *Kaputelefon* feliratú gombot.

– Ki maga, és mit akar tőlem? – Kiabálnia kellett, hogy hallani lehessen *Az istenek alkonya* harmadik felvonásától, amely még mindig szólt a háttérben.

– A szoba miatt jöttem.

Dorothy értetlenül ráncolta a homlokát.

– Ez valami tévedés. Biztosíthatom, hogy itt nincs semmiféle szoba. Hangos sóhajt hallott a kaputelefonban.

– Már kiadta? Szólhatott volna; direkt ezért autóztam ideig.

Dorothyt felháborította a lány pimasz hangneme.

– Akkor visszamehet oda, ahonnan jött. És magával viheti azt a veszedelmes autóját.

Még az aprócska képernyőn is látta a lány arcán felvillanó dühöt.

– Szabálytalanul parkol – fűzte hozzá, hogy világossá tegye a dolgot.

A látogató még csak hátra sem nézett a járműre.

– Nem, nem így van.

– De igen. A hátsó kereke fent áll a járdaszegélyen, ami megsérti a közlekedési szabályzat 244. pontját. Szóval, ha nem viszi el, kénytelen leszek felhívni az önkormányzatot.

A hang, amelyet a lány kiadott, valahol a nevetés és a horkantás között volt.

– Hű, maga nagyon vicces. Talán mégiscsak sikerül elkerülnöm a golyót.

Dorothynek fogalma sem volt, milyen golyóra gondolt, de mielőtt valami kellően csípős választ adhatott volna, látta, hogy a lány megfordul, és elindul lefelé a lépcsőn, anélkül hogy köszönetet mondott vagy elbúcsúzott volna.

Dorothy diadalmasan lépett hátra az ajtótól. Nem volt kétsége afelől, hogy a lány valójában az egyes lakást kereste, amelynek gyűlöletes bérlője jogellenes módon rendszeresen kiadta a második szobáját. Dorothy háromszor is feljelentette a ház tulajdonosánál, ám eddig, úgy tűnt, nem történt semmilyen nyilvánvaló szankció. Mindazonáltal némi elégedettséggel töltötte el, hogy ezt a kísérletet sikerült megghiúsítania. A Shelley-ház színvonala évek óta romlott, ő pedig tökéletesen megvolt anélkül, hogy ez a tiszteletlen fiatal hűlő lakjon a szemben lévő lakásban.

Dorothy a naplójára pillantott az asztalon. Le kellene jegyeznie ezt a beszélgetést, amíg még friss az emlékezetében.

10:17 – Egy szemtelen, rózsaszín hajú látogató tévedésből kiadó szoba felől érdeklődött. Felvilágosítva a közlekedési szabályzatról, majd elzavarva.

Ám ez várhatott. Ebben a pillanatban sürgetőbb volt a magára hagyott teáskanna ügyének megoldása, amely újraélesztésre szorult. Dorothy visszatért a konyhába Wagner Brünnhildjének szárnyaló hangjaitól kísérvé, amint lángok között lovagol a halálba.

MÁSODIK FEJEZET

KAT

Kat kinyitotta a csomagtartót, bedobta a hátizsákját, majd lecsapta a fedelet. Mekkora időpocsékolás volt! Még előző este is írt, hogy megbizonyosodjon róla, szabad-e a szoba, és megnyugtatták, hogy igen. Most pedig elvesztegetett egy egész délelőttöt az idevezető úttal, miközben ehelyett máshol kereshetett volna szobát és munkát. Kat eleve ódzkodott attól, hogy visszatérjen Chalcotba; talán ez volt a jel, hogy ennyi év után nem kellene itt lennie? Felrántotta a vezetőoldali ajtót, és vágott egy grimaszt, amikor az nyikorogva tiltakozott.

– Bocs, Marge! – motyogta, megpaskolva az ajtókeretet. Már csak az hiányzott, hogy a kocsi is cserben hagyja.

A lehető legóvatosabban beült, ám épp, amikor be akarta csukni az ajtót, hallotta, hogy valaki a nevét kiáltja. Visszanézett az épületre: egy ősz hajú férfi állt a nyitott kapuban, és integetett.

– Halló? Maga Kat?

Kat bólintott, de nem mozdult.

– Ne mondja, hogy már döntött is! – A férfi ferde mosolyt villantott rá. *Ez valami vicc?* Kat be akarta csukni az ajtót.

– Tudom, hogy innen kintről nem tűnik valami szépnek, de a szoba bájos – kiabált a férfi. – Jöjjön, nézze meg, mielőtt teljesen lemond róla!

A férfi még mindig reménykedve mosolygott rá. Kat kinyitotta az ajtót, és lassan, hangosan beszélt, hátha az öregnek gondoljai vannak a megértéssel.

– A felesége azt mondta, hogy a szoba már nem kiadó.

A férfi a homlokát ráncolta.

– A feleségem?

– Igen. Azt mondta, már nincs meg.

Az öreg egy pillanatig hallgatott, és Kat megsajnálta. Szegény tényleg össze lehetett zavarodva, ha még a saját feleségére sem emlékszik. Aztán a férfi elmosolyodott, amitől a szeme sarka derűs ráncokba szaladt.

– Istenem, azt hiszem, rossz csengőt nyomott meg! Ne aggódjon, nem maga az első.

Most Katen volt a sor, hogy a homlokát ráncolja.

– Szóval szabad a szoba?

– Persze. Jöjjön be, megmutatom!

Hátrébb lépett, nyitva tartva a kaput, de Kat nem szállt ki a kocsiból. Tényleg itt akar maradni? Még élénken emlékezett az épületre gyermekkorából. Valahányszor a nagypapjához küldték lakni, a falu szélén lévő farmról a chalcoti általános iskolába tartva mindig el kellett mennie a Shelley-ház előtt. Akkoriban a többi gyerek azt mondogatta, hogy a hátborzongató, roskatag régi házban egy gonosz boszorkány lakik, aki bezárja a gyerekeket a padlásra, ezért Kat mindig megszaporoztta a lépteit, valahányszor elment előtte, hátha a boszorkány őt is megpróbálja elrabolni.

Tekintete végigpásztázta az épületet. Már nem félt a gyerekező boszorkányoktól, de a Shelley-házban még mindig volt valami hátborzongató. A téglafal kifakult és málladozott, az ablakkeretek megvetemedtek, és hámlott róluk a festék, akár egy horrorfilmben. A tetőt szegélyező balusztrádból hiányzott néhány darab, és az egész építmény baljóslatúan oldalra dőlt. Ha kívülről így nézett ki, isten tudja, milyen állapotban lehet belül. Nem csoda, hogy olyan alacsony volt a szoba bérleti díja; Kat el sem tudta képzelni, hogy bárki önszántából itt akarna lakni.

A férfi még mindig a kapuban állt, és őt figyelte. A feje fölött, bevésve a kőbe, ott állt az épület neve. Amióta Kate utoljára itt járt, valaki megrongálta a feliratot, így a *Shelley-házból Hell House*, vagyis a Pokol Háza lett.

Kat önkéntelenül is elmosolyodott, mire a férfi visszamosolygott rá.

– Jöjjön hát! Épp most tettem fel a tevizet.

Egye fene; ha már idáig eljött, akár meg is nézheti azt a helyet, amely gyerekkorában annyira megrémisztette. Kiszállt Marge-ból, ügyelve arra, hogy halkán csukja be az ajtót.

Amikor felért a lépcső tetejére, a férfi a kezét nyújtotta.

– Joseph Chambers. Örvendek.

– Kat Bennett – mondta, továbbra is a zsebében tartva a kezét.

Követte a férfit a házba, a kapu hangosan becsapódott mögöttük. Odabent nem volt természetes fény, és kellett egy pillanat, mire a szeme megszokta a félhomályt. Egy jellegtelen előcsarnokban volt. A fekete-fehér négyzetekből álló padló az épület dicsőbb napjairól mesélt, ám a hely most jobbára nem kívánt holmik lerakóhelyének tűnt. Egy polcon bontatlan küldemények halmai álltak, és valahonnan a felsőbb emeletről Kat dob és basszus dübörgését hallotta, de egyéb, életre utaló jelet nem tapasztalt. Két, névtábla nélküli ajtó nyílt a folyosó két oldalán, és Kat tekintete ide-oda járt közöttük.

– Az egyes lakásban lakom, itt – mutatott Joseph a bal oldali ajtóra. – A kettes Dorothy Darlingé. Azt hiszem, már volt szerencséje beszélgetni vele.

Katnek semmi udvarias mondanivalója nem volt az idős asszonyról, aki kiabált vele a kaputelefonban, ezért inkább hallgatott. Joseph elnevette magát.

– Ahogy sejtettem. Ne aggódjon, Dorothy egy különnc, de inkább ugat, mint harap. Ha már itt tartunk... – Elindult a bal oldali ajtó felé. Ahogy odaért, eget verő ugatás hallatszott a túloldaltól. – Nem allergiás a kutyákra, ugye?

– Nem.

– Remek. – Kinyitotta az ajtót, mire egy kis barna-fehér Jack Russell terrier viharzott ki a lakásból, körbeszalagálta Josephet, majd megtorpant Kat előtt. Ugatása még egetverőbbé vált, miközben felugrált a lábára.

– Ismerkedjen meg Reggie-vel! – kiabálta túl Joseph a lármát. – Mindjárt megnyugszik. Csak izgatott lesz, ha új emberekkel találkozik.

Kat lehajolt, és odanyújtotta Reggie-nek a kezét. A kutya mohón megszimatoalta, orra nedves érintés volt a bőrén. Kat megsimogatta a fejét, és eközben egy másik kutya képe villant fel előtte, rövid, drótszerű szőrrel, mint ezé, és a szivarfüst megnyugtató illatával, amely mindig kísérte. Amikor Kat megvakarta a két füle között, Reggie abbahagyta az ugatást.

– Kedveli magát! – csapta össze Joseph boldogan a kezét. – Nos, ez kiváló ómen. Az előző albérlőmért korántsem rajongott. Mindig a szekrénye mögé pisilt, de nem hiszem, hogy magával ilyen gond adódna. Gyerünk, Reggie, vezessük körbe Katet!

A nevét hallva a kutya visszatrappolt a lakásba. Kat nagyot nyelve indult az ajtó felé, felkészülve arra, ami következni fog, de ahogy belépett, elállt a lélegzete. A helyiség óriási volt, a mennyezet magasan a fejük fölött ívelt, a padlót pedig fényes parketta borította. A falakra ráfért volna a festés, és enyhén dohos szag terjengett, de a hatalmas, kiugró ablakon özönlött be a fény, a szemben lévő fal nagy részét pedig a legnagyobb kandalló foglalta el, amelyet valaha látott. Soha életében nem gondolta volna, hogy belül ilyen pazar ez a hely. Olyan volt, mintha egy kosztümös film díszletébe lépett volna be, csak a bútorok az IKEA-ból származtak, és a sarokban síkképernyős tévé állt.

– Bámulatos, ugye? – kérdezte Joseph.

– Elképesztő.

– Annak idején egy viktoriánus iparmágnás otthona volt. Valójában egykor az egész utca ilyen palotákból állt, amelyeket híres angol költőkről neveztek el: Byron, Wordsworth, Keats és a többi, innen ered a Poet's Road elnevezés. Az épületek felét bombatámadás érte a második világháború alatt, a többit pedig utána bontották le, és a helyükre kisebb, praktikusabb házakat emeltek. A Shelley-ház valahogy túlélte, bár a hatvanas években lakásokat alakítottak ki benne.

Kat hallgatott, miközben mindezt magába szívta. A nagypapa egész életében ebben a faluban élt, ami azt jelentette, hogy ismernie

kellett a Poet's Roadot abból az időből, amikor itt még ilyen paloták álltak. Sőt, talán még a Shelley-házban is járt? A gondolattól összeszorult a mellkasa.

– Ha most lenyűgözőnek találja, akkor látnia kellett volna, amikor harminchárom évvel ezelőtt beköltöztem – folytatta Joseph. – Akkoriban a környék egyik legimpozánsabb épülete volt, és csodálatosan karbantartották. De sajnos az egymást követő tulajdonosok az évek során eléggé elhanyagolták, ezért van most ilyen állapotban. – Egy nedves foltra mutatott mellettük a falon, amelyről pergett a festék. – Na mindegy, elég volt a történelemórából. Hadd vezessem körbe.

Joseph a szoba túlsó oldalán lévő két ajtó felé indult, Reggie pedig a nyomában loholt és csúszkált a padlón.

– Ez itt a konyha – mondta Joseph, kinyitva a távolabbi ajtót.

Kat azon tűnődött, vajon olyan lesz-e, mint a *Downton Abbey*-ben, ám bekukucskálva látta, hogy kicsi és kiábrándítóan átlagos.

– Azt hiszem, ez valaha a mosogatókonyha lehetett – magyarázta Joseph. – Nem fényűző, de a célnak megfelel. Itt otthonosan érezheti magát, megtalálja a szükséges edényeket és serpenyőket. És a vacsora benne van a lakbérben.

– Ó, rám nem kell főznie! – mondta gyorsan Kat. Erről nem volt szó a hirdetésben, és semmi kedve nem volt mindennap elfogyasztani egy kínos vacsorát a főbérletjével. Már kis korában megtanulta, hogy a legjobb, ha az ember nem kerül túl közel azokhoz, akikkel együtt lakik. Soha nem fogja elfelejteni azt a látszólag kedves idős hölgyet, akinél hat-hét éves korában béreltek szobát, és aki mindig kekszket adott neki, amikor hazaért az iskolából, és elmeséltette vele a napját. Aztán egy délután a gyermekvédelmi szolgálat várta, akik mindenféle nehéz kérdést tettek fel neki. Aznap este elmenekültek az anyjával, aki megszidta, amiért „összevissza fecsegett” a főbérletjüknek. Kat soha többé nem követte el ezt a hibát.

– Bent hagyom az ételt a hűtőben, hogy bármikor megmelegíthesse – mondta Joseph, mintha a gondolataiban olvasna. – Őszintén

szólva, szívességet tenne. Tudja, még nem szoktam hozzá, hogy egy személyre főzzek. Már három éve, mégis...

Elhallgatott, és Kat egy szörnyű pillanatig azt hitte, hogy sírva fakad, de a férfi pislogott párat, ránézett, és újra elmosolyodott.

– Ez is az oka annak, hogy albérlőket fogadok. Nos, ez, és az, hogy könnyebben ki tudjam fizetni a lakbért, most, hogy nyugdíjas vagyok. Folytathatjuk a túrát?

Kivezette Katet egy kis előszobába. A fürdőszoba szerény volt, avokádózöld, a tapéta helyenként levált, de elég tisztának tűnt. A mellette lévő ajtó zárva volt – Kat feltételezte, hogy Joseph hálószobája –, de az utolsó nyitva állt.

– Nem túl nagy, de szerintem hangulatos – mondta Joseph, megállva a küszöbön. – Régen a lányunk szobája volt.

A szoba valóban kicsi volt, Katnek azonban rögtön megtetszett. Volt benne egy egyszemélyes ágy, egy ruhásszekrény és egy régimódi hintaszék a kis könyvespolc előtt, amelyen kopottas, puha fedelű könyvek sorakoztak. Kat átfutotta a címeket: *Büszkeség és balítélet...* *Örökösök...* *Moby Dick...* csupa ósdi regény, amelyet nem olvasott, és soha nem is fog elolvasni. Az ajtó felé fordulva, megkönnyebbülten látta, hogy belülről zárható. Joseph elég ártalmatlannak tűnt, de sosem lehet elég óvatos az ember. Az ágy fölött egy ablak volt, és Kat odament, hogy megnézze a kilátást. Kertre vagy legalább valami zöld növényzetre számított, de kiderült, hogy egy betonozott parkolóra néz egy modern lakóház mögött.

– Régen volt egy közösségi kertünk, de azt évekkal ezelőtt eladta a korábbi tulaj – mondta Joseph.

Kat visszafordult, hogy szemügyre vegye a szobát. Valóban kicsi volt, de ez nem jelentett problémát. Az összes tulajdona kényelmesen elfért a kocsija csomagtartójában lévő régi hátizsákban, így aligha volt szüksége gardróbszobára. Joseph pedig elég kedvesnek tűnt: talán kissé beszédes volt, de hamarosan rájön majd, hogy ő nem az a csevegős típus, és békén hagyja.

A nagyobb kérdés az volt, hogy egyáltalán vissza akar-e jönni Chalcotha. Végül is nagyon jó oka volt annak, hogy tizenöt évig távol

tartotta magát a falutól, és ez semmit sem változott. Na és ha az elmúlt hónapokban egyre többet gondolt a falura és a nagyapjára, az emlékek pedig úgy viszkettek, akár egy makacs szúnyogcsípés? Ez nem jelenti azt, hogy kockázatot kell vállalnia azzal, hogy visszatér, szóval nyilvánvalóan az lenne az észszerű lépés, ha jó messzire elmenne innen, és soha nem térne vissza.

– Nos, mit gondol? – Joseph őt figyelte. – Kiveszi a szobát?

Kat vett egy mély lélegzetet. Ha már itt van, akár maradhat is néhány hétig. És Marge-nak köszönhetően, aki odakint áll, bármikor gyorsan elmenekülhet, ha kell.

– Oké, köszönöm. – Elhallgatott, mert valami eszébe jutott.

– Nem akar rólam semmit tudni, vagy referenciát kérni?

– Miért kérnék referenciát?

– Hát, nem is tudom, lehet, hogy egy pszichopata baltás gyilkos vagyok.

Joseph hangosan felnevetett.

– Ó, nem tűnik baltásgyilkos-típusnak. Ha már, akkor inkább a megmérgezős típusnak mondanám.

Kat nem tudta megállni nevetés nélkül; a fickó teljesen lökött volt. De ha nem kér referenciát, az neki tökéletesen megfelel. Minél kevesebbet tud róla – vagy bárki más érrefelé –, annál jobb.

– Akkor jöjjön! – mondta Joseph, elindulva az ajtó felé. – Hozza be a holmiját, én pedig csinállok egy kávé.

HARMADIK FEJEZET

DOROTHY

Dorothy mindennap, röviddel a délelőtti teája után, belebújt a házi-köntösébe, felvette a kézitáskáját a bejárati ajtó melletti asztalról, és elindult az ellenőrző körútjára a Shelley-házban.

Az évek során megtanulta, hogy erre a tizenegy óra az optimális időpont, mivel a szomszédai többsége ilyenkor nem tartózkodott otthon. Nem mintha el akarta volna titkolni a tevékenységét; végül is nem volt mit szégyellnie. Egyszerűen csak szerette volna a lehető legnagyobb mértékben csökkenteni a többi lakóval való szükségtelen interakciót, vagy annak az esélyét, hogy megzavarják.

Mint mindig, most is az előcsarnokban kezdte. Amikor beköltözött a Shelley-házba, a hall az épület egyik legfényűzőbb része volt. Fala a bordó gazdag árnyalataiban pompázott, a mennyezetről üvegcsillár lógott, a csempepadló pedig úgy csillogott-villogott, hogy az ember akár a reggelijét is megehetné róla. Manapság egészen más volt a helyzet. Dorothy rosszállóan összehérsélt szájával sétált végig a sötét, rossz szagú téren. A szokásos otthagyt lomok – egy zsák női cipő és egy ócska porszívó – mellett észrevette a nemrég idetett kerékpárt, amelyet a tábla alá támasztottak, amin az állt: *Ne hagyjon személyes tárgyakat a közös helyiségekben!* Dorothy néhány évvel ezelőtt maga helyezte ki a táblát, az azonban semmit sem változtatott a dolgokon. A lábával meglökte a biciklit. Valóban elég komoly biztonsági kockázatot jelentett, ilyen közel a lépcsőhöz. Mi van, ha valakinek sürgősen kell elmennie, és lefelé sietve elesik a kerékpárban? Elővette a naplóját a táskájából, és beírt egy megjegyzést.

11:17 – Írni az Alexander Ingtanirodának az előtérben történt engedély nélküli hulladéklerakással kapcsolatban. Felhívni a figyelmet nyolc-kilenc korábbi, ugyanebben a témában írt levélre.

Dorothy felgyorsította a lépteit, amint elhaladt az egyes lakás ajtaja előtt, amelyben Joseph Chambers, a patkányszerű kutyája és – dacára Dorothy minden erőfeszítésének – a rózsaszín hajú lány lakott. Az elmúlt tizenkét napban különös figyelmet szentelt a fiatal nő jövés-menésének, ám eddig csak annyit sikerült megállapítania, hogy ragaszkodik a csavargókéra hajazó öltözködéshez, és úgy tűnik, nincsenek barátai vagy családja. Ez aligha volt meglepő; Joseph úgy gyűjtötte a kóbor szerzeteket, ahogy mások a Royal Doulton porcelánfigurákat.

Miután körbejárta az előcsarnokot, Dorothy felkapaszkodott az első emeletre, fájdalmasan érezve hetvenhét évének összes terhét, ahogy a térde minden lépésnél tiltakozott. Egészen a közelmúltig ez a kaptató igazi illatkalandnak számított. A Siddiq család – Omar, a felesége, Fatima és a lányuk, Ayesha – hét éve lakott a hármas lakásban. A család egyik tagja (Dorothy mostanra arra a következtetésre jutott, hogy Mrs. Siddiq) nyilvánvalóan remek szakács volt, és Dorothyt a legcsodálatosabb illatok fogadták a napi szemleútja során. Aztán, körülbelül hat hónappal ezelőtt, látta, ahogy Mrs. Siddiq egy délután a férje karjára támaszkodva elhagyja a Shelley-házat, és az illatok hirtelen megszűntek. Néhány héttel később egy halottaskocsi állt meg az épület előtt, mögötte egy sötét limuzinnal, és Omar meg Ayesha csendben beszálltak. Dorothynek, rémületére, könnyek szöktek a szemébe, ahogy a járművek elindultak, és egy extra kanna tea, valamint három Garibaldi keksz kellett ahhoz, hogy összeszedje magát. Azóta a Shelley-ház első emeletén csak penészszag terjengett, és újabban a marihuána nehéz, összetéveszthetetlen illata, amely a négyes számú lakás ajtaja alól áradt.

Dorothy megállt a lakás előtt, elővett egy doboz légfrissítőt a táskájából, és bőségesen befújta vele a lépcsőfordulót. Bentről

hallotta a förtelmes zene lüktetését, amelyet a férfi a nap huszonegy órájában bömböltetett, de tudta, hogy nincs értelme bekopogni, és megkérni, hogy halkítsa le. A Shelley-ház legújabb bérlője ugyanis hajthatatlan, harcias és kifejezetten durva fiatalember volt, aki fittyet hányt Dorothy összes intelmére, hogy legyen figyelme-sebb a szomszédai iránt. Csupán néhány hete lakott a házban, és máris többször összetűzésbe kerültek egymással. Az egyetlen jó hír az volt, hogy az olyan rémes bérlők, mint ő, ritkán húzták sokáig; a tulajdonos hamar kilakoltatta őket.

Miután alaposan befújta a területet vaníliás illatosítóval, Dorothy elindult a legfelső emeletre. Menet közben minden lépcsőfokon megállt, hogy ellenőrizze, az éjszaka folyamán nem lazult-e meg a kopott szőnyeg, mert valaki könnyen megbotolhatott benne. A családi legenda szerint az üknagynénje, Phyllida lába beleakadt a perzsaszőnyeg sarkába, elesett és meghalt; Dorothy tehát túlságo-san is tisztában volt a szőnyegek szigorú karbantartásának fontosságával. Ezért több percbe telt, mire mind a húsz lépcsőfokot és a legfelső emelet szőnyegét is szemügyre vette, ami arra is időt adott, hogy meghallgassa a hatos lakásból kiszűrődő, meglehetősen heves párbeszédet.

Dorothy büszke volt arra, hogy nem szokása kíváncsiskodni. Ennek ellenére, mivel ő volt itt a legrégebbi bérlő, kötelességének érezte, hogy szemmel tartsa a Shelley-ház többi lakóját, és ügyeljen a biztonságukra. Ez különösen fontos volt Gloria Brown, a hatos számú lakás bérlője esetében. Gloria körülbelül tíz éve költözött a házba az akkori barátjával, egy zömök, csillogó szemű jamaicai férfival. Sajnos a fickó kevesebb mint egy évig maradt, és utána semmi-rekellők, idióták és bűnözők sora következett. Mert ha volt valami, amivel Gloria Brown rendelkezett – azonkívül, hogy fantasztikusan nézett ki spandexben –, az a szörnyű ízlése volt a férfiak terén. A leg-újabb jelölt, egy málészájú, bőrdzsekis fajankó, már hét hónapja volt a színen, és eddig úgy tűnt, hogy a pár a mézesheteit éli. Ám olyan biztosan, mint hogy a nappal éjszakába fordul, Dorothy tudta, hogy

a kuncogások és az egymás iránti vonzalom szükségtelen nyilvános kimutatása hamarosan gyűlöletté és ellenségeskedéssé válik. És a hatos lakásból most kiszűrődő hangok alapján úgy tűnt, hogy ez a pillanat már nincsen olyan messze.

– Te kurvára megőrültél!

A férfi üvöltése kihallatszott a lakásból, és Dorothy összerezett a káromkodástól. Ez annyira felesleges.

– Azt hittem, te más leszel, de pont olyan vagy, mint a többiek... paranoiás és féltékeny.

– Paranoiás?

Ezt Gloria visitotta. Valójában ezt aligha lehet hallgatózásnak nevezni, ha ilyen hangosan beszélnek, miközben Dorothy odakint áll, nem? Odament a tűzlépcső ajtajához, és lenyomta a kilincset, hogy ellenőrizze, be van-e zárva. Dorothy minden egyes héten írt Mr. F. Alexandernek, amióta az egy évvel ezelőtt átvette az épületet, követelve, hogy ezt a tetőre vezető utat egyszer s mindenkorra zárják le. Ugyanezt tette az összes korábbi tulajjal is, ennek ellenére semmi sem történt. Írt egy bejegyzést a füzetébe.

– Hol paranoia ez, Barry? – Gloria hangja elérte a mezzoszoprán magasságát. – Mondd, mi a paranoia abban, hogy egy másik nő bugyiját találok a zsebedben?

– Mondtam már, fogalmam sincs, hogyan került oda; biztos valamelyik srác szórakozott.

Dorothy felhorkant. A régi nóta? Ennek a férfinak láthatóan nincs fantáziája.

– Nem csak a bugyiról van szó. Hol voltál tegnap este? Csak hajnali négy után jöttél haza.

Szóval ő volt az, aki négy óra tizennégy perckor bevágta a kaput, felébresztve Dorothyt. Lefirkantott egy újabb jegyzetet.

– Elegem van ebből, Gloria. Nincs szükségem erre a szarságra!

Hangos csörömpölés hallatszott a lakásból, és Dorothy megdermedt. Közbe kellene avatkoznia? Már megtette egyszer, néhány évvel ezelőtt, amikor éjszaka Gloria sikoltozására ébredt. Háló-

ingben, egy konyhakéssel a kezében felmasírozott a lépcsőn, és azzal fenyegetőzött, hogy hívja a rendőrséget, hacsak Gloria nem jön az ajtóhoz. A nő végül megjelent, és biztosította Dorothyt, hogy semmi baja. De mi van, ha ezúttal komolyabb a helyzet? Mi van, ha Gloria megsérült? Baljós csend telepedett a lakásra, és Dorothy az ajtóra tapasztotta a fülét, dulakodás hangjaira figyelve. Talán fel kellene hívnia a rendőrséget, és jelentenie...

Az ajtó váratlanul kitárult. Dorothy előrebillent, és kinyújtotta a kezét, hogy megtámassza magát. Keze egy vastag, izmos mellkasnak ütközött.

– Maga meg mi a fenét csinál?

Dorothy felegyenesedett, és érezte, hogy vérvörösre pirul az arca.

– Én csak...

– Megint kémkedik utánunk?

A férfi szájából fröcsögött a nyál, bele Dorothy arcába.

– Természetesen nem! Hogy merészel ilyet gondolni?

– Akkor miért dőlt neki az ajtónak?

A férfi hangja halk volt, és fenyegető, Dorothyban pedig hirtelen tudatosult, hogy ő maga is veszélyben lehet.

– Én... ellenőrzöm, hogy mindenki gondosan bezárta-e az ajtaját.

Az utóbbi időben sorozatos betörések történtek a környéken.

– Mi folyik itt, Barry?

Gloria jelent meg a férfi mögött. Sértetlennek tűnt, bár sötét karikák éktelenkedtek a szeme alatt, és a hajára ráfért volna egy alapos fésülés. Amikor meglátta Dorothyt, elkomorodott.

– A minden lében kanál vén szatyor odalentről megint itt szaglászik – közölte a férfi.

– Nem szaglászta! Gloria, én csak ellenőrizni akartam, hogy maga...

De mielőtt befejezhette volna a mondatot, a nő sarkon fordult, és szó nélkül visszavonult a lakásába.

– Húzzon el innen, és hagyjon békén minket! – morogta a férfi, és Dorothy arcába csapta az ajtót.

Dorothy lesietett a lépcsőn, és csak a hallban állt meg kifújni magát, próbálva tudomást sem venni a megaláztatás fájdalmáról. Ezért került a szomszédaival való találkozást, mert mindannyian hálátlan, rosszindulatú bolondok voltak. Ő itt próbált vigyázni a biztonságukra és a jóllétükre, ám cserébe csak sértéseket és rágalmakat kapott. Benyúlt a kézitáskájába, elővette a noteszét és a ceruzáját.

11:32 – Családi perpatvar a hatos lakásban. Próbáltam segítséget nyújtani G. B.-nek, mire egy bördzsekis férfi lakó verbálisan bántalmazott és megfélembített.

Dorothy egy rövid pillanatig fontolóra vette, hogy egyenesen visszamegy a lakásába egy frissítő teára, de nem tette. Kihúzta magát, és visszadobta a naplóját a táskájába. Még egy utolsó feladat várt rá. Egy feladat, amelyet az elmúlt három évtizedben minden nap elvégzett. Egy feladat, amelytől nem engedhette, hogy Gloria Brown és a műveletlen, vadállatias barátja eltántorítsa.

A postapalc.

A Shelley-ház postaládájába érkező küldeményeket minden reggel egyszerűen lerakták a Dorothy ajtaja mellett lévő polcra, és jószerivel mindenki figyelmen kívül hagyta. Ami azt jelentette, hogy a levelek, szórólapok és ingyenes újságok kupaca folyamatosan növekedett, akár egy féktelen nyúlcsalád, amelyet senki sem tart kordában. Sok évvel ezelőtt Dorothy magára vállalta a postapalc rendben tartását, és rendkívül komolyan vette a feladatot. Most nekiállt átválogatni a túlcserdülő halmot, a valódi postát egy (kis) kupacba, minden más pedig egy második (sokkal nagyobb) szemétkupacra helyezve. Két, nem is, három számla várt Omarra a hármas lakásból. Dorothy tudta, hogy ezeket a férfi később begyűjti, és elrejtja az aktatáskájában, mielőtt a lánya hazaér az iskolából. Volt egy csomag az ötösben lakó Tomasz Wojciknak a „Haj Uraknak” nevű cégtől, és egy másik pakk Gloria Brownnak az Ann Summerstől (Dorothy egyszer elkövette azt a hibát, hogy a könyvtárban lévő számítógépen rákeresett

a furcsán hangzó cégre, és majdnem elájult a döbbenettől). Szokás szerint nem jött posta sem neki, sem a négyes lakásban lakó haramiának, aki ez idáig semmilyen küldeményt nem kapott.

Dorothy éppen vissza akart térni a lakásába, amikor meghallotta a levélrés fedelének csattanását. Megfordulva látta, hogy egy maroknyi barna boríték hull a lábtörlőre. A postás korábban biztosan elfelejtette kézbesíteni őket. Rosszalló csettintéssel átvágott az előcsarnokon, és lehajolt, hogy felvegye őket, nem törődve a nyögéssel, amely akaratlanul kiszakadt belőle. Összesen hat boríték volt, mind-egyik más és más lakónak címezve, de nem volt rajtuk bélyeg vagy postabélyegző, ami arra utalt, hogy személyesen kézbesítették őket. Rendkívül furcsa.

Dorothy öt borítékot letett a postapolcra, majd a hatodikat a kezében szorongatva visszatért a lakásába. Az asztalfiókjában volt egy papírkés, és anélkül, hogy leült volna, felvágta a borítékot, és kivett belőle két összehajtott papírt. A második valamiféle úrlapnak tűnt, ezért az elsőre, egy gépelt levélre fordította a figyelmét.

Elolvasta egyszer, majd még egyszer, ami nem volt könnyű, mert remegett a keze. Miután befejezte, tekintete a kandallópárkányra siklott, majd kisietett a konyhába, és elővette a gyufásdobozt. Meggyújtott egy szálát – a már említett remegés miatt többször is kellett próbálkoznia –, majd eltartva magától, a lánghoz emelte a levelet. Amikor meggyulladt, elengedte a lapokat, és nézte, ahogy a mosogatóba hullnak. A levél kevesebb mint tíz másodperc alatt elégett, a szavak felkunkorodtak és fényesen izzottak, míg teljesen el nem tűntek. Aztán Dorothy begyújtotta a tűzhelyet, elővette a teáskannát, és megfogadta, hogy soha többé nem gondol a levélre.